

[Knud Jespersen.]

rens betragtninger med hr. Erling Olsens, ja, så må jeg sige, at en overgang troede jeg faktisk, at den navnkundige Olsenbande havde holdt sit indtog i socialdemokratiet. Det var overordentlig interessant at høre disse visioner om fremtidens Danmark. Det var bare, at man skulle have et nyt og et endnu bredere og større septemberforlig. Denne tale er så god, at vi har lyst til at udgive den til Danmarks arbejdspladser, hvis ikke hr. Erling Olsen vil gøre krav på ophavsret — vi har nemlig ikke planer om at honorere den. Jeg synes, man her virkelig er nået frem til bunden af, hvad det er, man tilstræber, hvilke visioner man har.

Jeg må sige, jeg forstår ikke, at socialdemokratiet, som har påtaget sig at administrere kapitalens system, efterhånden ikke har noget af sin egen politik tilbage. Man kunne dog i det mindste føre sig frem ud fra det, der engang var socialdemokratisk opfattelse, og ud fra, at hvis man havde magt, så ville man godt føre en anden politik. Men vi hører i tide og utide, at man er bundet både af forsvarsforliget, fællesmarkedet og septemberforliget, af aftaler om indkomstpoltik. Det betyder, som jeg har sagt nogle gange, at socialdemokratiet er blevet de borgerliges fange, og tilsyneladende nyder man dette fangenskab.

Økonomiministeren sagde, at overskuddet på den tyske betalingsbalance er formindsket. Ja, det kan man godt sige, for ord kan jo bruges til meget, men dækker det nu hele kendsgerningen, hr. økonomiminister? I treåret før Danmark kom ind i fællesmarkedet, udgjorde Vesttysklands andel af handelsunderskuddet 43,3 pct. Fra 1973 og frem til 1975 var det 48,4 pct., og alene i 1975 var det 53,9 pct. Vi ved altså helt nøjagtigt, hvor det er, Danmark handler sig fattigere. Ikke et ord om den sag. Septemberforligets partier ønsker ikke at tale om det, for det er jo de flinke folk, som styrker kronen og garanterer os kreditter i en 3 måneder for 3,5 mia kr., så her må vi hellere gå ganske stille med dørene.

Slangesamarbejdet bliver berømmet. Ja men hvad er det da for et EF-samarbejde, vi har? Frankrig går ud og ind af den slange, som det passer dem. Italienerne har to gange lavet deponeringsordninger, der i virkeligheden betyder begrænsninger for os.

Fællesmarkedets store lande foretager devalueringer og revalueringer, nøjagtigt som de finder for godt, mens Danmark står som den tapreste af alle tinsoldater og siger: vi er for denne solidaritet.

Danmark er altså et overordentlig stabilt fællesmarkedsland, men netop det har også betydning, at vi er ustabile i den økonomiske politik — eller ofte ingen har.

Der er ingen regulerende beskyttelse foretaget — eller vilje dertil fra dansk side — for at beskytte vore arbejderes arbejdsmuligheder. Resultatet er da også blevet derefter. Gælden til udlandet vil vel i år nå at blive omkring 33.000 mill. kr. Inflationen ligger fortsat omkring en halv snes procent. Og hvis man tager den effektive obligationsrente — det var et af septemberforligets erklærede mål, at den skulle blive lavere — så var den i 1972 10-11 pct., nu er den oppe på 15-16 pct. I de konkurrerende lande, også hos vores fællesmarkedspartnere, er renten på det halve. Vi nærmer os efter OECDs opgørelser bunden med hensyn til byggeri pr. 1.000 indbyggere inden for dette område. Danmark har altså ikke stillet sig selv bedre ved at gå ind i fællesmarkedet, og det er en simpel konsekvens heraf, at nogen selvstændighed er der også meget langt imellem.

Vi anerkender blankt, at der er andre årsager til Danmarks vanskeligheder. Eksempelvis: I 1973 var den nominelle obligationsmasse på ca. 138 mia kr. Kursværdien var kun på 85 mia kr. Jeg spørger nu økonomiministeren: finder ministeren det rigtigt, at 53 mia kr. bliver trukket fra i skattepligtig formue eller særlig indkomst, mens man med de halvårslige afdrag indvinder kurstab, men ikke opfører dem som skattepligtige? Jeg interesserer mig for et svar. Man har så travlt med at tale om lønninger, som man ikke rigtig har noget hold i. Der er ikke en eneste taler, der har dokumenteret denne påstand, at det danske lønniveau skulle være så meget højt. Men renterne forfalder og bliver til kontante penge, kurstab indvindes, men i modsætning til fradragene, ja, så bliver det ikke skattepligtigt.

Jeg synes, det var rimeligt, om man tog denne side af sagen op. De borgerlige partier frygter jo altid for kasseunderskud og udenlandsk gæld — nå ja, det kan man jo også gøre — og så taler hr. Hilmar Baunsgaard,